

Korte Christologische Analyse van het Kruislijden

door

Drs. F.C.Bouter

(een bewerking van aantekeningen door wijlen Huig Bouter)

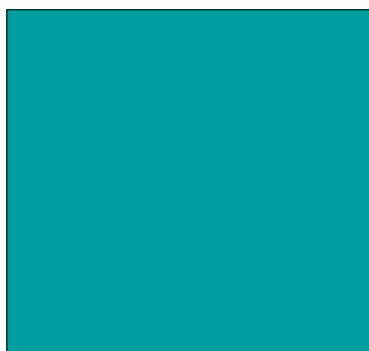
© *Institutio Scripturarum*

§ 1. Voor wie is Christus gestorven?

Voor= ten behoeve van *alle* mensen (Grieks= 'huper').

[Zie en/of vgl. Ezech. 33:11; Joh. 3:15-16; 1 Joh. 2:2; 2 Cor. 5:15; 1 Tim. 2: 3-4, 6; 2 Petr. 3: 9]

Voor mij
persoonlijk.
[Gal. 2:20, Gr. 'huper']

Alleen voor (=in plaats van;
Gr. = 'anti') alle ware
wedergeboren gelovigen.
[Zie en/of vgl. Jes. 43:4;
Jer.31:3; Matt.15:13; Joh.
3: 3; Joh. 3:27; Joh. 6:44;
Rom. 8: 28-30; Ef.1: 4-6;
Hebr. 9:27,28; **en vooral**
Matt.20:28; Mark.10:45]

Voor het volk Israël. [Joh. 11:50-51, Gr. 'huper']

Wanneer men teveel nadruk legt op de alomvattendheid van het werk van Christus, dan komt men bij de alverzoening terecht. Christus' werk is algenoegzaam, maar niet alverzoenend! Benadrukt men echter het plaatsvervangend werk van Christus te veel, dan komt men bij het (hyper)Calvinisme terecht en een éézijdige benadering van de uitverkiezing. Veel verwarring kan voorkomen worden wanneer men in alle eenvoud gewoon de diverse aspecten van Christus' werk naast elkaar laat bestaan. Door onwetendheid weten velen niet eens wat Gods Woord precies zegt.

Dat Christus ook voor het Joodse volk is gestorven, daarvan willen wij hier alleen zeggen dat op grond daarvan de Joden een geestelijk nationaal herstel zullen beleven. In die tijd (het 1000 jarig vrederijk) zal de aarde vervuld zijn met de kennis van Gods heerlijkheid zoals de wateren de zee bedekken [Hab.2:14]. Gods beloften aan Abraham zijn onberouwelijk en we maken God tot leugenaar als we beweren dat deze beloften nu alleen voor een zogenaamd geestelijk Israël gelden. (Zie verder mijn korte studies over bijbelse profetie, naarmate beschikbaar).

§ 2. Wie heeft Christus gedood?

De duivel; de mensenmoorder vanaf het begin. [Vgl. Joh. 8:44]

Niemand. Hij legde
zelf Zijn leven af.
[Zie Joh. 10:18]

De mensen; Joden en
heidenen. [Zie Hand.
2:23]

God. [Zie Jes. 53:10]

Vanaf de tijd dat de christelijke kerk allerlei pretenties kreeg (na keizer Constantijn) zijn de Joden eenzijdig beschuldigd van de moord op Christus. Het Romeinse rijk heeft hier echter aan meegedaan in de corrupte persoon van Pilatus. En uiteindelijk moeten we allemaal de vinger naar onszelf wijzen. Ik hing Hem daar! Door mijn zonden, fouten en tekortkomingen moest Hij dit verzoenend werk volbrengen . . .

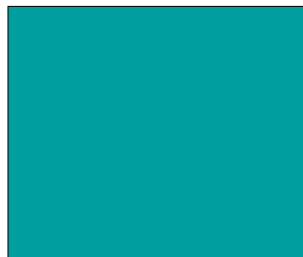
Dat Jezus Christus aan de ene kant gedood is en aan de andere kant Zelf Zijn leven aflegde is een voorbeeld van bijbelse waarheden die recht tegen onze menselijke en gebrekkige logica ingaat. Maar hoe kan het ook anders. Als zondeloze mens was Christus onsterfelijk. De dood had totaal geen macht over Hem, tenzij Hij Zichzelf vrijwillig overgaf aan die macht. Dat wij, heidenen en Joden, dan toch verantwoordelijk zijn, is een geestelijk legale kwestie.

De duivel heeft de macht over de dood (Hebr. 2: 14; sommige vertalingen hebben 'had', maar het Grieks gebruikt het deelwoord van de tegenwoordige tijd 'hebbende' en dat is moeilijk te vertalen. Het kan 'had' betekenen, maar ook 'die [nog] op dit moment de macht over de dood heeft'. Echter de dood is verzwolgen in victorie, evenals satan en zelfs als de zonde, maar satan heeft nog een rol te spelen. Natuurlijk kan de duivel niets doen tenzij dat God het toelaat, zoals blijkt uit Job 1 en 2) en als zodanig vermoordde hij ook Christus. Uiteindelijk is het God Zelf die Christus doodde voor alle mensen en voor de gelovigen. Alle vier de aspecten zijn waar.

§ 3. De Offers op het Brandofferaltair

Matthéüs Evangelie: het schuldoffer [Lev. 5].

Johannes Evangelie:
het brandoffer [Lev. 1].

Het Markus Evangelie:
het zondoffer [Lev.4].

Lucas Evangelie: het dank- of vrede offer [Lev. 3](de Tafel van de Here).

In de inleidende studie over bijbelse typen en symbolen kunt u meer lezen over deze vier offers en over het feit dat in de vier evangeliën deze vier offers uitgebeeld worden en vier verschillende aspecten tekenen van het lijden van Jezus Christus. Hier wil ik alleen zeggen dat het algenoegzaam (niet alverzoenend) werk van Christus uitgebeeld wordt door het schuldoffer en Zijn plaatsvervangend werk door het zondoffer. Dat is het verschil tussen het feit dat Christus ten behoeve van alle mensen is gestorven, maar alleen in plaats van degenen die waarlijk zouden geloven.

Hij heeft de gehele mensheid teruggeloofd, die Hij eerst had geschapen, en op grond daarvan kan Hij zowel hun Redder als Rechter zijn. Volgens 2 Cor. 5: 21 heeft God Hem zelfs tot zonde gemaakt, alsof Hij de oorzaak van de zonde in ons is (die toch door onze eigen hoogmoed zijn bestaan heeft). En daarom zal de zonde ook eens uit de kosmos genomen worden (zie Joh. 1:29) en zal er een nieuwe hemel en aarde zijn waarin 'gerechtigheid woont' (zie 2 Pet. 3: 13). In het duizend jarig rijk zal gerechtigheid *heersen*, maar in de eeuwigheid zal die *rust* vinden in de mensenharten.

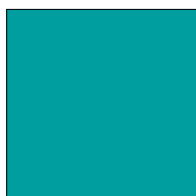
Het kruiswoord 'Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?' komt alleen in Matthéüs en Markus voor, waar Christus het schuld- en zondoffer is. Een goed begrip van het verschil tussen deze twee offers, is een must om niet of in de alverzoening te verzinken, of in (hyper)Calvinisme. Beide aspecten zijn waar en noodzakelijk. Als schuldoffer is Christus ten behoeve van alle mensen gestorven. Allen kunnen tot de Vader komen op grond van dat werk. En als zondoffer heeft Hij alleen betaald voor de schuld van allen die zouden geloven in Zijn Persoon.

Als Hij had betaald voor alle zonden, dan zouden allen gered worden. Hij heeft alleen betaald voor de zonden van de waarlijk wedergeborenen. Als schuldoffer heeft Hij een claim op alle mensen en hebben allen ook de verantwoordelijkheid om Hem te erkennen. Anders maken zij God tot leugenaar (vgl. Joh. 3: 18-21; 1 Joh. 1: 10).

§ 4. Het Brandofferaltaar als Beeld van de Dood van Christus

Aan de noordzijde werden de dieren geslacht [Lev. 1:11]. Spreekt zeer bijzonder van het lijden en sterven van Christus.

Op de grote verzoendag wachtte het volk in de voorhof op de terugkeer van de hogepriester uit de tabernakel of tempel. Al het volk keek dan naar het Westen. Dit spreekt van de wederkomst van de Messias [Lev. 16].

De oostzijde was de plaats van de as [Lev. 1:16]. Dit spreekt van 't graf en van de opstanding van Christus.

In Ezech. 47:1 stromen wateren uit de zuidzijde van 't altaar. [Zie ook Zach. 14:8]. Dit spreekt van de uitstorting van de Heilige Geest [Zie Hand. 2; Joh.7:37-39].

De gehele offerdienst in het O.T. en de ceremoniële wetten die daarbij hoorden zijn een voorafschaduwing van het werk van Christus. Christus' kruislijden wordt afgebeeld op en in het altaar. Het altaar was vierkant. Alle vier de zijden waren dus even lang. Alle waarheden van Gods Woord zijn even belangrijk. We moeten de diverse aspecten niet overdrijven, uit zijn verband rukken of ontkennen.